7260486O1

ప్రబోధ 11

సకల వేదాంత గ్రంథాల సారమెల్ల
ఒక్క వాక్యాన చెప్పుదు నొక్కసారి
అఖిల భూతములందున్న ఆత్మనేను
ఒక్కటే యని మది తలపోయరయ్య.

ముక్తికోరి నరుడు ముక్కోటి దేవతల
వేడుచుండు కాని వెతలు బోవు
తనయందు వున్న అహమును వీడిన
ముక్తి యేల? తానె ముక్తుడగును.

ప్రేమస్వరూపులారా!

వేదమనగా మంత్రద్రష్టలైన ఋషుల సత్యవాక్సమూహమే. వేదము అనంతమైనది. అగాధమైనది. అప్రమాణమైనది. అవాఙ్మనసగోచరమైనది. అట్టి అనంతమైన వేదమును అధ్యయనము చేయుటకు సామాన్యమైన మానవునకు సాధ్యము కాదని తెలుసుకొని అనంతమైన వేదమును తమ జీవితమంతయు అధ్యయనము చేసినప్పటికిని దానిని పూర్తి చేయలేని స్థితి పొందవచ్చుననే పుద్దేశ్యముతో వ్యాసుడు దీనిని గుర్తించి క్రమక్రమేణా దానిని కొన్ని భాగములుగా ఏర్పరిచి ఋక్కులన్నియు వేరుచేసి ఋగ్వేదమనియు, యజస్సునంతయు వేరు జేసి దీనికి యజుర్వేదమనియు, సామమునంతయు వేరుచేసి దీనికి సామవేదమనియు యీ మూడింటిని మూడు విధములైన సంహితములనేర్పరచి ఒకటి బ్రాహ్మణములని, రెండవది అరణ్యకములని, మూడవది ఉపనిషత్తులని మూడు విభాగములు చేసిరి.

బ్రాహ్మణములనగా మంత్రమునకు సంబంధించినవి. ఈ మంత్రము ద్వారా యజ్ఞయాగాది క్రతువులంతా కూడను, లోక కళ్యాణ నిమిత్తమై, సమాజ కళ్యాణ నిమిత్తమై, మానవ జీవిత కళ్యాణ నిమిత్తమై వీటి ఋక్కులు అనేవి వేరుచేసి ఋగ్వేదము యొక్క ప్రధానమైన సూత్రములుగా దీనికి బ్రాహ్మణకములు అని పేరు పెట్టారు. ఇంతేకాక యీ ఋగ్వేదము యొక్క ప్రధానమైన సారము వినయ విధేయతలు నిరూపించుతాయి. ఇంక యజుర్వేదము యొక్క తత్వములు ధారణాశక్తి. ఇది అరణ్యకము అని చెబుతూ వచ్చారు. అరణ్యకము అని పేరు రావటానికి కారణం ఏమిటి? మానవుడు గృహస్తుడుగా వుండి వానప్రస్తుడుగా అరణ్యములో ప్రవేశించి, భగవచ్చింతనయందు తన కాలమును, తన కాయమును,

726048602

తనకర్మమును కూడను అంకితము గావించుకుంటూ, దైవధ్యానము గావించటంచేత, అరణ్యములందు దైవచింతన చేయుటచేత దీనికి అరణ్యకములు అని పేరు వచ్చింది. వానప్రస్థాశ్రమమును స్వీకరించిన మానవుడు అరణ్యమునందు ప్రవేశించి దైవధ్యానమును, దైవచింతనను గావించుచూ యీ మంత్రమును వుపయోగించుకోటంచేతనే వీటికి అరణ్యకములని పేరు. ఇక సామము అనేది. ఇది ప్రత్యేకించిన స్వరూపాన్ని ధరించినది. మానవుడు నిరంతరము ఆనందముతోనూ, ఉత్సాహముతోనూ, ఉల్లాసముతోనూ, జీవితము గడపవలెనన్న కొన్ని విధములైన భావరాగతాళములతో కూడిన సంగీతమునకు ప్రధానమైన సూత్రము. అన్నిరకములైన సంగీతములకు సామము సరైన సారము. కనుక దీనిని ప్రత్యేకించి అన్నివేదములయందు కూడను దీనియొక్క అంతర్‌సారమును యిముడుస్తూ వచ్చాడు వేదవ్యాసుడు.

ఈ వేదములన్నీ కేవలము మానవులు నియమించిన నాల్గు ఆశ్రమములో దీనిని ప్రవేశపెడుతూ వచ్చారు. బ్రహ్మచర్యము, గృహస్థము, వానప్రస్థము, సన్యాసము యీ నాలుగు ఆశ్రమములకు కూడను యీ వేదము సమానమైన దివ్యత్వాన్ని బోధిస్తూ వచ్చింది. ఇంతే కాకుండా చతుర్విధ పురుషార్థములకు కూడను యివి చాలా ప్రధానమైన అర్థస్వరూపాలుగా నిలుస్తూ వచ్చాయి. ధర్మ, అర్థ, కామ యీ మూడు కూడను మానవునకు జీవితములో అత్యవసరమైనవి. అయితే వీటిని సక్రమముగా సరైన మార్గములో అనుభవించి, ఆచరించి, ఆదర్శవంతముగా నిరూపించుటకు యీ వేదములు ప్రమాణములుగా నిల్చినాయి. భారతీయుని యొక్క సర్వకర్మలు కూడను యీ వేదమును అనుసరించియే, వేదార్థమును అనుసరించియే జీవితార్థము నియమితమై పోయింది.

అనంతోవై వేదాః. వేదములు అనంతమైనప్పటికిని మూడు వేదములు మాత్రమే ప్రధానమైన స్థాయిలో యీ మానవ కళ్యాణ నిమిత్తమై ఏర్పరుస్తూ వచ్చారు. వేదమనగా బ్రహ్మ తత్వాన్ని నిరూపించేది వేదము. వేదేశిరోబ్రహ్మ. జగత్తంతా బ్రహ్మమయమే. ఇది శబ్దస్వరూపమైనది. ఇది ఎనిమిది విధములైన నాళములతో కూడి ప్రసరించేటువంటిది. అది యే

శబ్దబ్రహ్మమయి చరాచరమయి జ్యోతిర్మయి వాఙ్మయి
నిత్యానందమయి పరాత్పరమయి మాయామయి శ్రీమయి

యిలాంటి మార్గములయందు దివ్యత్వమైన యీ వేదసారము మానవకళ్యాణ నిమిత్తమై యున్న మార్గములుగా ప్రసరిస్తూ వచ్చింది. అయితే యీ వేదములన్నీ కూడను అవిద్యల క్రిందనే రూపొందుతూ వచ్చాయి. అనగా లోకసంబంధమునకు మాత్రమే యివి సమన్వయమైనాయిగాని, లోకాతీతమైన తత్వానికి యిది యే మాత్రము కూడను ముందుకు వుత్సాహ

726048603

పరచలేదు. దీనినే పరవిద్య, అపరవిద్య అని కూడను చెబుతూవచ్చారు. వేదములన్నియు అపరవిద్యలే. ఇవన్నియూ లోకసంబంధమైన, ప్రాకృత సంబంధమైన జీవితానికి మాత్రమే వుపయోగించేవి. దుఃఖనివృత్తికి, ఆనందప్రాప్తికి యీ వేదములు బోధించే మార్గములు ధైర్యములను, సాహసములను, ఉత్సాహములను ప్రకటిస్తూ వచ్చాయి. ఇవి ధర్మ అర్థ కామములకు యీ మూడింటికి మాత్రమే సమయస్వయమైనవి. మోక్షము కేవలము జ్ఞానము చేతనే. ఈ జ్ఞానము యేరీతిగా మనకు లభిస్తుంది. నకర్మణా నప్రజయా ధనేన త్యాగేనైకేన అమృతత్వమానశుః. త్యాగము చేతనే మనకు యీ అమృతత్వము లభిస్తుంది కాని లోకసంబంధమైన కార్యముల వల్లగాని, పఠన వల్లగాని, సాధనల వల్లగాని, ధ్యానము వల్లగాని, జపము వల్లగాని యివన్నీ కూడను యేమాత్రము దీనికి అతీతమైనవి కావు. మనము నేడు గావించే సర్వవిధములైన సాధనలన్నియు లోకసంబంధమైనవే. అభీష్టఫల సిద్ధి నిమిత్తమై ఆచరించేవే. కేవలము మనోభీష్టాన్ని నెరవేర్చేటువంటివే.

మనసుకు అతీతమైన తత్త్వమే యీ ఆధ్యాత్మికతత్త్వము. ఈనాడు మనము ఆచరించే సర్వకర్మలకు కూడను కొన్ని కారణములుంటున్నవి. కొన్ని ప్రమాణములుంటున్నవి. కొన్ని హద్దులుంటున్నవి. ఆధ్యాత్మిక తత్త్వమనేది అన్నింటికిని అతీతమైనది. దీనిని మోక్షతత్త్వము అన్నారు. మోహక్షయం మోక్షం. పరమ ప్రేమ తత్త్వమే మోక్షము. ఈ ప్రేమ తత్త్వము మనము పొందటానికి మనకు ఏమి అడ్డు తగులుతున్నవి. ఇవి పవిత్రమైన పరమ ప్రేమ తత్త్వానికి ప్రయాణమై మనము వెళ్ళుతున్నప్పుడు యీ మార్గ మధ్యములో అనేకమంది దీనిని అడ్డు చేయటానికి ప్రయత్నిస్తున్నారు. మొట్టమొదటి దొంగలు ఆరుమంది. మానవుని పవిత్రమైన మార్గమునకు అడ్డు తగిలేవారు కామక్రోధలోభమదమాత్సర్యములు. ఈ ఆరుమంది దొంగలు అడ్డుపడి మన పవిత్రమైన మార్గమునకు యేమాత్రము అవకాశము నందించటంలేదు. పోనీ ఎవరినో యేదో ఒక సాధనల చేతగాని, యింకే విధమైన దైవానుగ్రహము చేతగాని వీనిని సాధించి ముందుకు వెళ్ళదామా అంటే అక్కడ మరి అష్టమదములు అనేవి అడ్డు తగులుతున్నాయి. మొదటిది ధనమనే మదము. రెండవది బల మదము. ఎవ్వన మదము. విద్యామదము తదుపరి సౌందర్య మదము, రాజ్యమదము, తపః మదము. ఈ విధమైన మదములన్నీ కూడను మానవునికి అడ్డు తగిలి తనయొక్క పవిత్రమైన భావములను మరల్చుతూ వచ్చాయి. ఈనాడు మానవునకు ఒక్క మదము కాదు అష్టమదములతో నిండి వుంటున్నాడు. ధనము లేకపోయినా బలము వున్నదనే మదము. ఈ బలము లేకపోయినా యేదో ఒక విద్యవున్నదనే మదము. అనేక మదములతో మానవుడు తబ్బిబ్బై పోతున్నాడు. మొట్టమొదట మానవునికి మదము తగ్గాలి. ధనము లేకపోయినా ధనమువున్నట్లుగా ప్రకటిస్తున్నారు.

726048604

విద్యలేకపోయినా గొప్ప విద్వాంసుడనని అహంకారపడుతున్నాడు. బలములేకపోయినా తాను ఒక కింగ్ కాంగ్ మాదిరి భావిస్తున్నాడు. ఈ బలములంతా ఎంతకాలము. క్షణభంగురమైనయీ బలములన్నీ కదలిపోయే మేఘముల వంటివి. ఈనాడు ఒక పదవిలో వుంటున్నావని గర్వపడవచ్చు. ఈ పదవి ఎంతకాలము. రిటైరు అయిన తరువాత వీని ముఖము ఎవ్వరూ చూడరు. కనుక యిలాంటి పదవి వున్నంత వరకు యితనికి అనేకమంది పరివారకులంతా వుండవచ్చు. ఈ పదవి తీరిపోతూనే వీనికి ఎవరూ good bye చెప్పరు. ఇవన్నీ క్షణభంగురమైన తుచ్ఛమైన పదవులు. ఈ తుచ్ఛమైన మదములకు మానవుడు అంకితమైపోయి తన దివ్యత్వాన్ని తాను మరచిపోతున్నాడు.

తన ఆత్మబలముపైన తాను విశ్వాసము కోల్పోతున్నాడు. ఒక చిన్న పక్షి ఒక కొమ్మపైన వాలినప్పుడు కొమ్మ అటూ యిటూ కదిలితే తాను యే మాత్రము భయపడదు. కారణమేమిటి తాను ఆ చెట్టు కొమ్మపైన ఆధారపడలేదు. తన రెక్కలపైన ఆధారపడింది. పక్షైనా తన రెక్కలపైన తాను ఆధారపడి వుంటుందిగాని మానవుడు తన యొక్క ఆత్మవిశ్వాసముపైన తాను ఆధారపడటంలేదు. పరులపైన ఆధారపడి వుంటున్నాడు. తన పదవులకోసమై అన్ని బాధలు పడుతున్నాడు. ఈ విధమైన దురవస్థలకు గురికావటానికి దురాశనే మూలకారణము. మానవుని ఆశకు అంతమేలేదు. ఒక చెట్టు తొఱ్ఱలోపల ఒక పక్షి వున్నదనుకోండి. చెట్టు ఏమైనా అంటుకుంటే యీ చెట్టు తొఱ్ఱలో వున్న పక్షి బుర్ అని ఎగిరిపోతుంది. తాను యే మాత్రము విచారించదు. మానవునికి ఏమైనా కొంప అంటుకుంటే వాడు బయటకు వస్తాడు గట్టిగా కేకలు వేస్తాడు, విలువైన సామానులు పోయెనే, నా బట్టలు పోయెనే, నా నగలు పోయెనే యీ విధమైన రీతిగా మానవుడు రోదన చేస్తాడు. ఎవరు తెచ్చారు యివన్నీ. ఇల్లు అంటుకున్నప్పుడు ఏడుస్తున్నాడుగాని ప్రాణము పోయినప్పుడు ఎవరేడుస్తారు. ఈ నగలకోసం ఏడుస్తూ పోతున్నాడా? లేదే. తాను కట్టిన యిల్లును కూడను విడచిపెట్టిపోతున్నాడు. తాను కట్టిన యింటిలో వానిని పెట్టరు. బయటకు పంపించివేస్తారు. బ్యాంకులోని బ్యాలన్సు తన వెంటరాదు. కేవలము పిడికెడు మట్టైనా తన వెంటరాదు. అలాంటి దానిని మనము ఎలా వదలి వెళ్ళిపోతున్నాం. మనది కాదు కనుక మనము వదలి వెళ్ళిపోతున్నాం. మనదే అయితే మన వెంట రావాలి కదా! కనుక మనది కానిది, మన వెంట రానిది దానికోసం ఆరాటపడిపోతున్నాం. ఇవన్నియు అనిత్యం అశాశ్వతం; అసత్యము అనేటువంటిది బోధించేదే వేదము. ఇదినే త్యాగేనైకే అమృతత్వమానసుః. త్యాగములో ఎంత క్షేమము వుంటుందో మీరు యోచన చేసుకోవాలి. ఒక్క తూరి మనము భుజిస్తున్నాము. ఈ రోడు చేసుకున్న పదార్థం తిరిగి మరొక చోట

726048605

unload కాకపోతే పొట్ట పగిలిపోతుంది. మనము గాలిని తీసుకుంటున్నాము. తీసుకున్న దానిని మరొక విధముగా వదలకుండా పోతే lungs అంతా చెడిపోతాయి. మన బాడిలో ఒకవైపున రక్తము ప్రసరిస్తూ వుంటున్నాది. ఈ రక్తం ప్రసరించకుండా పోతే అక్కడ పుండు అవుతుంది. కనుక త్యాగము చేతనే మనకు క్షేమం వుంటున్నాది. ఈ భోగము చేత మనకు రోగమే. కనుకనే త్యాగేనైకే అమృతత్వమానసుః అని వేదములంతా బోధించాయి.

నాది నాది అనే అభిమానమే యిన్ని విధములైన బాధలకు మూలకారణము. ఒక చిన్న కథ. ఒక జమిందారు యొక్క భూమిని ఒక రైతు యేదో సంప్రదించుకొని యింతకాలము నేను సాగు చేసుకుంటానని ఒక ఎగ్రిమెంటు చేసుకున్నాడు. పది సంవత్సరముల వరకు యీ భూమిని నేను పండించుకొని నేను యింత ధనము చెల్లిస్తాను అని ఒక నిర్ణయము చేసుకున్నాడు. ఈ పది సంవత్సరములంతా రైతు ఆ భూమిని చక్కగా దున్ని పంట పండించుకొని తనకు యివ్వవలసినది తనకు యిచ్చి తాను వుంచుకోవలసినది తాను వుంచుకొని కాలము గడుపుతూ వచ్చాడు. ఈ రైతు, ఆ జమిందారు యిద్దరు చేసుకున్న ఎగ్రిమెంటు ఆ యొక్క రైతు కుమారునకు తెలియదు పాపం. చిన్నవాడు. ఈ పది సంవత్సరముల్లైన తరువాత పదకొండవ సంవత్సరము ఆ జమిందారు మనుష్యులొచ్చి భూమిని దున్నుతున్నారు. అది యీ రైతు యొక్క కుమారుడు చూచాడు. అడ్డుపోయాడు. మా భూమిని మీరు ఎట్లా దున్నుతున్నారు యిందులో ప్రవేశించటానికి వీలు లేదన్నాడు. ఆ దున్నుతున్న పని మనుష్యులు యిది మీది కాదు మా జమిందారుది వెళ్ళిపొమ్మని చెప్పినారు. అనేక రకములుగా వారితో పోట్లాట జరిగింది. ఈ రైతు కుమారునికి చాలా కోపం వచ్చింది. మా భూమిని మీరు బలవంతముగా తీసుకుంటున్నారని చాలా బాధపడ్డాడు. తండ్రి దగ్గరకు పోయి చాలా బాధపడుతూ నాన్నా మన భూమి జమిందారు ఆక్రమించుకున్నాడని అనేక విధములుగా ఆవేశముతో మాట్లాడారు. తండ్రి శాంతముగా కుమారునికి చెప్తున్నాడు. 'నాయనా అది మనది కాదు. పది సంవత్సరముల ఎగ్రిమెంటు వ్రాయించుకున్నాము. ఆ నియమము దాటిపోయింది. కనుక వారి భూమి వారే తీసుకున్నారు' అన్నాడు. ఈ యదార్థము తెలియజేసేటప్పటికి యీ కుమారునికి ఆవేశము తగ్గిపోయింది. కోపము కూడ తగ్గిపోయింది. సత్యమును గుర్తించుకున్నవాడు కాబట్టి దుఃఖమును అణచుకున్నాడు. ఈ పిల్లవానికోపము జమిందారుపైనా లేక రైతుపైనా లేక భూమిపైనా. workers పైన కాదు, land lord పైన గాదు, భూమిపైన కాదు. భూమిపై వున్న అభిమానముతో యింత బాధపడ్డాడు. ఇది నాది అనే అహంకారము పోవాలి. తాను చేస్తున్నపని మరొకరు ట్రాన్సరు వచ్చేసరికి మరొకడు వచ్చి చేరిపోతాడు. అది తనది ఎట్లా అవుతుంది. ఈ తుచ్ఛమైన, క్షణికమైన అహంకారము

726048606

చేతనే మానవుడు అథఃపతనమై పోతున్నాడు. కనుక మొట్టమొదట మన మానవత్వమనే దానిని కొంతవరకు జ్ఞాపకం చేసుకొని యీ బాహ్య సంబంధమైన అభిమాన మమకారములను కొంచెము తగ్గించు కొటానికి ప్రయత్నము చేయాలి.

అన్నీ సుఖంగా వుండినంతవరకు సర్వాన్ని మరచిపోతాడు. తనను తానే మరచిపోతాడు. ఇంక అంతా నాదే, యీ ఆఫీసంతా నాదే అని అహంకారముగా ప్రవర్తిస్తాడు. ఇదంతా ఎవరిది? నేను కేవలం ఒక ఏజంటుగా వచ్చాను. ఇదంతా నాదికాదు. అనే సత్యాన్ని గుర్తించాలి. ఇది నా యొక్క కర్తవ్యము. కర్తవ్యమును నిర్వర్తించటమే నాయొక్క కర్మయొక్క లక్ష్యము. ఆరకమైన భావముతో మనము కర్మను ఆచరించినప్పుడే సర్వకర్మలయందు కూడను సుక్షేమాన్ని మనము అనుభవించగలము. ఒక చిన్న విషయము. వేదమునందు అనేక విధములైన ప్రమాణములు ఏర్పరచినవి. ఈ యొక్క ప్రమాణములను సరైన రీతిలో మనము అనుసరిస్తున్నామా? లేదా? ఆప్రమాణము వదలి యింక అన్నిప్రమాణములను తాను ఆచరిస్తున్నాడు. మొట్టమొదట తాను తనయొక్క దివ్యత్వాన్ని విచారణ చేయాలి. సర్వతః పాణి పాదం సర్వతోక్షి శిరోముఖం... దైవత్వము యొక్క తత్వము సర్వత్రా వ్యాపించి వున్నది. ప్రపంచమంతా కూడను పంచభూతముల యొక్క మయమే. ఈ పంచభూతములయొక్క ప్రమాణమే యీప్రపంచము. ఇలాంటి ప్రపంచములో మనము జీవితంగడుపుతూ అహింసాతత్వాన్ని మనం అనుసరించాలంటే యిది అసాధ్యము. మనము అడుగుపెట్టిన దగ్గరంతా ఎన్నో ప్రాణులు చనిపోతున్నాయి. మనం తీసుకొని విడిచే ఉచ్ఛ్వాసనిశ్వాసములందు కూడా ఎన్నో సూక్ష్మప్రాణులంతా పోతున్నాయి. మనం త్రాగే నీరులోపల యెన్నో ప్రాణులు పోతున్నాయి. మనం పరిశుద్ధము చేసే యింటిలోపల ఎన్నో కోట్ల ప్రాణులు పోతున్నాయి. ఎక్కడ చూచినా ప్రాణులే వుంటున్నాయి. ఇక్కడ యీవిధముగా గుటు చేస్తే ఎన్నో ప్రాణులు పోయాయి. ప్రపంచమంతా కూడా పంచభూతములతో వున్నాయి. ఇలాంటి పంచభూతముల మధ్య తాను జీవిస్తూ, నివసిస్తూ భూతహింస చేయకుండా వుండటమంటే సాధ్యమవుతుందా? అయితే యివన్నీ మనకు తెలియకుండా జరుగుతున్నాయి. తెలిసి మాత్రం చేయకూడదు. ఇదే అహింస అన్నారు. కంటికి కనుపించేది చెవులకు వినిపించేది, మనసును మురిపించేది, హృదయాన్ని మరపించేది ఇలాంటి తత్వాన్ని మొట్టమొదట మనం గుర్తించాలి. కంటికి కన్పించే దానిని హింసించకూడదు. అనగా ఒక ప్రాణి పోతూ వుంటుంది. తెలిసి దానిని మనం చంపకూడదు. తెలియకుండా ఎన్నో కోట్లు పోతున్నాయి. కాని దానికి మనకు ఒకటే ఒక ఆధారం. సర్వత్రా వుండిన జీవప్రాణులు దైవం యొక్క స్వరూపాలే అనే విశ్వాసాన్ని బలపరచుకోవాలి. ఏకంవసి

726048607

సర్వభూతాంతరాత్మ. ఉన్నది ఒక్కటే. అన్నింటి యందును దాని అంశమే అనే దానిని మనము విశ్వసిస్తే మనం ఎవరినీ ఏ విధముగా కూడను బాధించము. మానవులందే మనము జన్మిస్తున్నాము. ఈ మానవత్వాన్ని మనము మరచి పోతున్నాము. అందరు మానవులైనప్పటికిని అందులో గుణములు వ్యత్యాసము చేసుకొని వివిధములుగా వుంటున్నాయి. జన్మను మనము ప్రధానంగా ఆధారం చేసుకోకూడదు. గుణము నాధారంగా తీసుకోవాలి. బురదలో కమలం పుట్టింది. కాని అది పుట్టినది బురదలో అయినప్పటికి ఆ కమలం భగవంతుని శిరస్సుపైన నిలచి పోతుంది. దాని యొక్క గుణమును పురస్కరించుకొనియే ఆస్థానము దానికి లభించింది. కనుకనే మానవత్వములో గుణతత్వాన్ని మనము అభివృద్ధిపరచుకోవాలి. మన జన్మతత్వాన్నిగాని, కులతత్వాన్నిగాని మనం ఏమాత్రం విచారణ చేయరాదు. గాలిది ఏ కులము? అందరం పీల్చుకుంటున్నామే. బ్రాహ్మణుల కొరకు గాలి, వైశ్యుల కొరకు గాలి, క్షత్రియుల కొరకు గాలి, శూద్రుల కొరకు గాలి వుంటుందా? కనుక మనము పీల్చుకునే గాలికి కులం లేదు. గాలికి కులంలేదు, గంగకు కులంలేదు. అందరూ నీళ్లు త్రాగుతున్నాము. ఇలాంటి దైవసృష్టి యందు పంచభూతములకు భేదములే లేవు. ఆకాశనికి కులంలేదు. అగ్నికి కులంలేదు. గంగకు కులంలేదు. గాలికి కులంలేదు. దేనికి కులం వుంది? భూమికి మాత్రమే కులము వుంది. అందుకోసమే భూమిపైన వుండినవారే యీ కులాల భేదము పెట్టుకుంటున్నారు. ఈ భూతత్వాన్ని దివ్యత్వముగా భావించుకుంటే భూమము అని వుంది వేదాంతములో. భూమ అనగా సర్వ వ్యాపకత్వము అని. అలాంటి భూతత్వాన్ని మనం అనుభవించాలి. నీవు కొనుక్కున్న ఒక్క ground కి మాత్రము నీవు compound కట్టుకోవచ్చు. ఇదంతా నాయొక్క గృహమని దానికి హద్దు పెట్టుకోవచ్చు. భూమిపైన నీవు హద్దు పెట్టుకున్నావే గాని ఆకాశానికి ఏమైనా యిది నాయింటికి తగినంత అని ఏమైనా compound పెట్టుకున్నావా? హద్దులేదే అక్కడ. ఆకాశములో నీయింటిపైన విమానము తిరిగెనా నీవు అడ్డము చెప్పటానికి లేదు. కనుక కేవలము మనము ఒక సంకుచితమైన భావముతో యీ భూముల మీద హద్దుల నంతా నియమించుకొని మనకాలాన్ని వ్యర్థం చేసుకుంటున్నాము. మన విద్యలు, మన బలములు మన కులములు, మనయొక్క విశ్వర్యములను సర్వము కూడను క్షణభంగురములు.

మన ప్రాణమే క్షణభంగురము. ఏ క్షణములో యిది వదలిపెట్టి పోతుందో ఎవరు చెప్పలేరు. అలాంటి స్థితిలోపల యీ అనిత్యమైన దాంట్లో యీ రాగద్వేషాలతో మనయొక్క కాలమును ఎంత పాడు చేసుకుంటున్నాము. అమూల్యమైన మనకాలమును మనము అరక్షణమైననూ వృథా చేయరాదు. ఈ ఆధునిక యుగము లోపల యువకులైన వారియొక్క జీవితాలు కుక్కలకంటె హీనమై పోతున్నాయి. బజారు

726048608

లోసంచరించే కుక్కలకైనా కొంచెం హద్దులుంటున్నాయి. వాటికైనా ఒక నీతి నిజాయితీ వుంటుండాది. కాని యీనాటి మానవునికి నీతి నిజాయితీ లేదు. వాటికైన ఒక కృతజ్ఞత వుంటుండాది. కాని మనిషికి అకృతజ్ఞత లేదు. ఇలాంటి వానిని మానవుడని ఎట్లా చెప్పేది. ఇలాంటి వానిని రాక్షసుడనే చెప్పవచ్చును. ఆకారము ధరించినట్టి రాక్షసులు. అలాంటి వానికి ఎన్ని చదువులుంటుండి యేమి ప్రయోజనము. ఈ చదువులు కేవలము పొట్టకూటి కోసం. పొట్టనింపుకోటానికి బజార్లో beggars అంతా పొట్టను నింపుకోటం లేదా? కుక్కలు పొట్టనింపుకోటంలేదా? కోతులు పొట్ట నింపుకోటంలేదా? పొట్టనింపుకోటం కోసమా చదువులు. మూడు దినములు మనము బ్రతికినా గాని నీతిగా మనం బ్రతకాలి. నీతి అనగా ఏమిటి? నడత. ఈ నడత సక్రమమైనదిగా వుంటుండాలి. ఇలాంటి నడత చక్కగా లేనివాడు ఎంత గొప్పవాడైతే మనకేమి?

గొప్ప చదువుండి స్వల్ప గుణం బున్న
ఖ్యాతి యేమి వాని కీర్తి ఏమి?

చిన్న బలము వుండినప్పటికిని, లేక చిన్న వస్తువుండినప్పటికిని గొప్ప వుపయోగము చేసుకొనే వాని కీర్తి చాలా గొప్ప కీర్తి. గోవుపాలు చిన్న గరిటెడైనా పవిత్రమే. barrels of donkey milk ఎందుకు. ఈనాటి చదువులంతా కూడను వూరికే డిగ్రీలు. కలక్టరు కావచ్చును. మినిష్టరుగా వచ్చును. యింకొక IAS officer కావచ్చును. ఎవరైనా కావచ్చును. కాని యీ చదువులంతా దేని కోసం. దేన్ని చూపిస్తుండాది. దుడ్డు దగ్గరకే నడిపిస్తున్నాది కాని దైవము యొక్క పాదసన్నిధికి నడిపించటంలేదు. గొప్ప గుణమును పెంచుకోవాలి. ఎవరైనా చూస్తే కూడను ఆహా యితను విద్యావంతుడు వాని నడత, వాని వేషము, వాని యొక్క పని తప్పక విద్యార్థి యొక్క రూపాన్ని నిరూపించాలి. రూపాలు చూస్తే beggars మాదిరి వుంటారు. వానిని beggar అనేదా, officer అనేదా? ఇలాంటి ఆఫీసరు అనుకొనేవాడు ఆఫీసరుకు తగినట్టుగా వుండాలి కదా. కనుక మన నడతలంతా కూడను దిన దినానికి చాలా హీనస్థితికి పోతుంటున్నాయి. మానవుడిగా వుండినందుకు మానవత్వాన్ని నిరూపించాలి. మానవత్వమనగా ఏమిటి? ఒకటి వృత్యమును పరికింప చేసేది మానవత్వము. ఇదియే నీతి యొక్క సరైన మార్గము. నీతి అనగా సమాజభీతి. మానవత్వానికి తగిన గౌరవము, దేశాభిమానము, దేహాభిమానము, కులాభిమానము, విద్యాభిమానము యివి పంచప్రాణములుగా వుంటుండాలి మానవునికి. అది లేనే లేదు యీనాడు. దేశాభిమానమంటే నేను భారతీయుడను. నా భారత దేశానికి నేను స్వప్నమందైననూ ద్రోహము చేయకూడదు.

నాకన్న తల్లితండ్రులు నా యొక్క blood, నా యొక్క head నా యొక్క food మా parents gift. కనుక మొట్టమొదట parents కు gratitude చూపాలి.

726048609

ఇలాంటి parents కు gratitude ఇవ్వని వ్యక్తిని public లో burn చేసినా పాపంలేదు. విద్యయొక్క ఉపయోగమేమి? ఇలాంటి వారిని విషంపెట్టి చంపినా పాపంలేదు. ఎందుకంటే తల్లితండ్రులకు గౌరవాన్ని ఇవ్వని పుత్రుడు వాడొక పుత్రుడా. పున్ అనే పదము నుంచి వచ్చింది పుత్రుడు. అనగా పునీతుని గావించేవాడు పుత్రుడని. తల్లితండ్రుల గర్భములో పుట్టినందుకు వారిని శాంతిసంతోషములతో జీవించటానికి తగిన కృషి చేసేవాడు పుత్రుడు. అలాంటివాడు కానప్పుడు పుత్రుడు కాదు శత్రువు. అలాంటి జీవితము మనము యీనాడు గడపుతున్నాము. పవిత్రమైన భారతదేశములో పుట్టాము. ఈ పిల్లలు యీవిధమైన మార్గములో ప్రవర్తించటానికి మూలకారణము తల్లితండ్రులే. ఈ తల్లి తండ్రులనే దానికి పెద్ద యోగ్యత నుండనక్కరలేదు. తండ్రిగా జీవించటానికి యోగ్యతవుండిగాని తండ్రికావటానికి యోగ్యతలేదు. ఒక్క కుమారుడు పుడితే సెట్సు అంతా పంచుతుంటారు. పందికి పది పిల్లలు పుడుతున్నాయి. ఏం చక్కెర పంచుతుంది అది. ఇదా మనము సంతోషించవలసినది కుమారునకు. ఏనాడు సత్కీర్తి తెచ్చాడో ఆనాడు మనము చక్కెర పంచాలి. కనుక పుట్టిన వెంటనే చక్కెర పంచటంకాదు. వారు సత్కీర్తిని తెచ్చిన దినము చక్కెర పంచాలి. అలాంటి యొక్క తల్లితండ్రులు యీనాడు తల్లితండ్రులుగా వుండాలి. యోగ్యత లేని తల్లితండ్రులు అయోగ్యులనే చెప్పవచ్చు. ప్రేమ వుండవచ్చు. కాని ప్రేమ వుంటుండి పిల్లలు సరైన గుర్తులో పెట్టుకోకుండా వున్నవాళ్ళంతా ధృతరాష్ట్రులు. కన్నులుండి గ్రుడ్డివారేవారు. తన కొడుకులను తాను control లో పెట్టుకోలేని ధృతరాష్ట్రునికి యేమైపోయింది. రాజ్యము పాడైపోయింది. కీర్తి భంగమైపోయింది. సర్వము భస్మమైపోయింది. అందుకోసమే

కొడుకులు పుట్టరటంచు ఏడ్తురు అవివేకుల్
జీవనభ్రాంతులై కొడుకులు పుట్టరు కౌరవేం
ద్రులకనేకులు వారిచే యేగతిన్ వడసిరి
కొడుకులు లేని ఆశుకునకు ఏంపొందునే దుర్గతి.

కనుక కొడుకులు కావాలనేది ఒక విధమైన మంచికోసము పెద్దకోసమని కాదు. పవిత్రమైన ఆదర్శము నిరూపించేకోసమని.

ప్రతిదానికి కూడ ఒక Reaction, Resound, Reflection వుంటుండాది. తండ్రియొక్క తత్త్వమనేదాన్ని పుత్రులలో ప్రతిబింబించాలి. అదే చంద్రమా మనసో జాతః చక్షోః సూర్యో అజాయత ముఖాదింద్రశ్చ అగ్నిశ్చ అని చంద్రుడు మనసు యొక్క ప్రతిబింబమే. సూర్య కిరణముల ప్రతిబింబమే కంటిలో వుండేటువంటిది. అదే విధముగానే తండ్రియొక్క ప్రతిబింబమే కుమారుడుగా కావాలి. దీనికే ఉదాలము

726048610

అని భాగవతములో పేరుంది. ఊతల మనగా యేమంటే కర్మవాసన. జయవిజయులు చాలా గొప్పవారు. మహావిష్ణువు యొక్క ద్వార పాలకులు. ఇది ఎవరికి ప్రాప్తించేది కాదు. అలాంటి వున్నతమైన, ఉత్తమమైన, ఉత్కృష్టమైన స్థానములో జీవించిన వారు. కాని రజోగుణము తమోగుణము వారిలో నిండి తాండవమాడుటచేతనే మహర్షుల యొక్క (సనత్కుమారుని) శాపానికి గురై పోయారు. ఎక్కడో మహావిష్ణువు యొక్క సన్నిధియందు వుండిన జయవిజయులు రాక్షసులుగా వచ్చి పుట్టారు. కారణం ఏమిటి? వారిస్థానము చూస్తే యెంతో గొప్పస్థానము. వారిలో వేదసారమైన వినయ విధేయతలు లేవు. ఆ వినయ విధేయతలు లేక పోవటం చేతనే యిలాంటి వారు దైవసన్నిధిలో వుండకూడదని చెప్పి ఆ ఋషులు శాపము చేశారు. వారు రాక్షసులుగా వచ్చి పుట్టారు.

సాక్షాత్ రాక్షసుడైనవాడు హిరణ్యకశిపుడు. కాని హిరణ్యకశిపుని భార్యయైన లీలావతి గర్భములో వుండినవాడు పరమ రాక్షసి. కాని నారదుని యొక్క బోధచేతను, నారదుని ఉపదేశము చేతను ఆ గర్భము నుండి పుట్టిన రాక్షసుడు మహాభక్తునిగా మారిపోయాడు ప్రహ్లాదుడు. రాక్షస గర్భము నుండి పుట్టినవాడు దైవత్వమును పొందాడు. దైవసన్నిధిని వుండినవాడు రాక్షసత్వమును పొందాడు. కనుక దీనికి కారణమేమిటి? వారి గుణములే కారణము. కనుక మానవుని యందు పుట్టినవారైనప్పటికిని, ఆకారము మానవుడైనప్పటికిని గుణము రాక్షస గుణము వుంటుంటే వాడు రాక్షసుడే కాని మానవుడు కాదు. కానీ రాక్షస రూపము వుండి గుణములు దైవగుణములుగా వుంటుంటే వాడు దైవమేగాని రాక్షసుడు కాదు. మంచి చెడ్డలకు గుణములు ప్రమాణములు గాని, గుణములే ఆధారముగాని రూపములు కావు. కనుక మనము గుణములు యీనాడు అభివృద్ధి పరచుకోవాలి - మన నడతలను పవిత్రమైనవిగా చూచుకోవాలి. నడతలు లేని జీవితము జీవితము కాదు. కనుక మానవునికి వేదములు ప్రమాణ స్వరూపములు. ఈ మూడింటియందు వినయ విధేయత ఋగ్వేదము యొక్క సారము. ధారణాశక్తి అనగా మనము విశ్వసించినది ఎన్నియిబ్బందులు కల్గినప్పటికి, ఎన్ని యిక్కట్లు కల్గినప్పటికి, ఎన్ని మనకు అడ్డులు తగిలినప్పటికిని దానిని యేమాత్రము చలించకుండా ధారణాశక్తిని మనము నిలుపుకోవాలి. ఇదియే యజుర్వేదము యొక్క సారము. ఈ రెండింటియందు మన మానవత్వమును యెంతైనా అభివృద్ధి పరచుకోవచ్చు. మూడవది సామవేదము యొక్క సారము విజ్ఞత. ఎవరి దగ్గర యే విధముగా మెలగాలి. పెద్దల దగ్గర యే రీతిగా అణకువగా వుండాలి. వారి దగ్గర యే రీతిగా మనము మాట్లాడాలి. అధికారుల దగ్గరికి పోయినప్పుడు మనము ఎలావుం

డాలి. మన యింటికి వచ్చినవారిని మనము యే రీతిగా గౌరవించాలి. భగవంతుని దగ్గర యేరీతిగా వుండాలి. ఈ విధముగా సమయస్ఫూర్తిగా విజ్ఞతను ప్రకటించే తత్వమే సామవేదము యొక్క సారము.

మానవునకు ప్రధానమైన ప్రాణములు యీనాలుగు. వినయవిధేయత, ధారణాశక్తి, విజ్ఞత యీనాల్గింటిని సమన్వయము చేసేదే ప్రేమతత్వము. ఈ జ్ఞానములో మనకు ప్రేమ యెంతైనా అభివృద్ధి అవుతుంది. ఈ పంచప్రాణములు ప్రకటింపచేసినదే యీ మూడు వేదములు. ఈ మూడు వేదములకు పురాణపురుషులైన, మంత్రద్రష్టలైనవారు త్రయీ అని పేరుపెట్టారు. త్రయీ అనగా మూడు అని. మానవుని గుణములు కూడను మూడే. సత్వరజోతమో గుణములు. మానవుని దేహ భాగములు మూడే. శిరస్సు, ఉదరము, పాదము. కనుక యీ మూడింటి యొక్క తత్వములో దైవము యొక్క యదార్థ స్వరూపాన్ని నిరూపిస్తూ వచ్చింది. శివపూజ చేసేవారు యీ మూడింటిని ఆధారముగా తీసుకుంటారు. బిల్వపత్రము వుంటున్నాది.

త్రిగుణాం త్రిదళాకారం త్రినేత్రంచ త్రియాయుధం
త్రిజన్మ పాపసంహారం ఏకబిల్వం శివార్పణమ్

అన్నారు. Past, present and future యీ మూడు కాలములను మనము పవిత్రము చేసుకోవాలి. ఈనాడు దేశములో ఆవరించిన అశాంతికి కారణమేమిటి? వర్తమానాన్ని మనము మరచిపోతున్నాము యిప్పుడు. వృద్ధులైన వారంతా కూడను నిరంతరము గతమును చింతిస్తూ పోతున్నారు. నా పెండ్లప్పుడు యిట్లా వుండినాది, నా యొక్క ఉద్యోగ సమయములో యిట్లా వుండినాది ఆ కాలమే బాగుండినాది అని గడచిపోయిన కాలమును వర్ణిస్తూ వుంటారు.